

Гребцитѣ навлѣзоха въ водата и, разкъсвайки съ тѣлата си, съ ржцетѣ и гърдитѣ си заплетената зелена покривка на рѣката, съ последни усилия пробиваха пжтъ презъ трѣстиката и бутаха лодката напредъ.

— Господарю, влѣзъ въ каютата — каза ми пакъ Али — може би ще бжде лошо. Тукъ има оси.

Нашиятъ разговоръ и подвижванията на гребцитѣ разтревожиха мързеливитѣ хипопотами. Тукъ-тамъ презъ зелената покривка на рѣката се мъркаха тѣхнитѣ тжли и свирепи муцуни.

Отъ гжсталака на трѣстиката се дочу нѣкакъвъ особенъ шумъ, нѣщо като топуркане, нѣкакво рѣмжене, навремени като че ли нѣкакво тежко въздишане. Този шумъ все се усилваше. Изглеждаше, че хипопотами или други звѣрове, които се вѣдятъ изъ тѣзи мѣста, разтревожени или уплашени отъ нѣщо, бѣгаха отъ своитѣ леговища.

Тогава азъ забелязахъ, че мнозина отъ гребцитѣ, застанали неподвижно съ издигнати глави, неспокойно се взираха въ тъмнитѣ очертания на брѣга. Следвайки посоката на тѣхнитѣ погледи, азъ съгледахъ на ясното синьо небе единъ самотенъ облакъ.

Облакътъ идѣше къмъ насъ съ една неестествена бързина и, като наближи, застана неподвижно. Сега безспокойството и тревогата на гребцитѣ стигнаха краенъ предѣлъ. Тѣ се удрияха съ юруци въ гърдитѣ, викаха колкото имъ гласъ държи и слагаха по тѣлата си влажни листи.

— Господарю, влѣзъ въ каютата и запали лулата си, — ме подкани нагледъ спокойно Али.

Но, не успѣлъ още да направя и две крачки, азъ видѣхъ, какъ облакътъ се разкъса и по главитѣ на стоещитѣ въ водата нубийци записка едъръ златенъ дъждъ. Жълти кълба се виеха въ спокойния въздухъ, и Али повтори още веднажъ: